

Què li va inspirar l'escriptura de *Silenci a taula*?

—Aquest llibre el vaig començar a l'Escola d'escriptura de l'Ateneu Barcelonès. Volia que fos un treball amb unitat, d'estil concís, treballar molt l'expressió i un tipus de text molt intens. Aparentment, sembla que els contes no tenen cap relació, però sí que hi és. Hi ha molts vasos comunicants, contes que s'entrecreuen d'alguna manera. El conjunt té un aire de família.

—De fet, la majoria són protagonistes que no encaixen en la seua vida quotidiana.

—És un recull en què tots els personatges es troben en un moment decisiu, de canvi. Mostra un desencís vital, com una mena de trencament. Penso que tots els personatges ho viuen d'alguna manera, comencen a veure i adonar-se de coses de la seva vida que no els agraden i es troben una mica perduts en aquest sentit.

—Són relats plens de reflexió i de nostàlgia, més que d'acció.

—Sí, és molt important. Jo crec que és un dels motors de tot el que escric. Després d'haver escrit tot el recull, em vaig preguntar què havia volgut dir i em vaig adonar que hi havia una pregunta que podia resumir força aquest sentiment de pensar que hem perdut el moment. Crec que la pregunta que es fan els personatges, i que em faig a mi mateixa, és quan vam deixar d'escoltar-nos. És a dir, quan vam deixar de ser nosaltres per començar a interpretar un paper que un bon dia descobrim que ja no ens agrada, i que no ens hi reconeixem. Crec que aquesta sensació és en tots els contes. És una preocupació meua que va sortint. Sempre he sigut molt crítica amb mi mateixa, amb la gent de la meua edat. Realment vivim la vida que volem o la vida que ens toca? És una reflexió que m'interessava fer per mi i pels del meu voltant.

—Fins a quin nivell emocional aquesta reflexió li ha requerit involucrar-se en les històries o fer un exercici de contenció, de distància?

—En aquest recull hi ha tres contes que són plenament autobiogràfics.

Cristina Garcia Molina

«Si t'involucrem molt en la història, corres el risc d'oblidar el que vols contar»

Silenci a taula és una col·lecció de 17 relats de drama i d'un estil precís amb la qual Cristina Garcia Molina ha realitzat la seua primera incursió literària en solitari. L'autora de Girona ha sorprès amb un recull, premi Ciutat de Badalona, on la nostàlgia i la joventut perduda protagonitzen unes històries d'una intensitat commovedora.

Entrevista de Sara Díaz

Silenci a taula

CRISTINA GARCIA MOLINA

Viena Edicions,
Barcelona 2014
Contes, 107 pàgines

M'han requerit una feina molt seriosa de contenció i de buscar una estructura que em permetés explicar el que volia dir sense deixar-me emportar pels sentiments de manera massiva. Penso que quan t'involucrem molt en la història corres el risc d'oblidar el que vols contar, de deixar-te anar i perdre l'estructura. Però en tot el que escrivim hi som d'alguna manera.

—L'últim relat, "Silenci a taula", és el que dona el títol a la col·lecció.

—És un conte molt especial. M'hi vaig involucrar molt, és molt personal. És molt senzill, clar i sentit. Vaig pensar en aquell títol perquè el silenci és clau, tot el que callem, el que ocultem, el que mai no diem, és molt present en tot el recull.

—Hi ha al·lusions específiques al teatre -Durozier, Shakespeare- però també un símbol amb els personatges, que s'aixopluguen en una ficció per fugir de la seua pròpia vida.

—Sí, he fet servir molt el motiu del teatre. Els personatges s'emmirallen en altres vides, i aquestes vides fictícies són més potents que no la mateixa vida. I, també, la concepció de la vida com escenari, i de nosaltres interpretant uns papers. Realment és molt important tenir a la ment un component teatral dels contes, a mi m'ha funcionat molt.

—M'ha cridat l'atenció la tornada a la suposada relació idíl·lica mare-filla en el conte "Chop-suey".

—És un conte potent i important per a mi, i difícil alhora. A banda de poder-me explicar, també explorar aquesta concepció diferent de la maternitat. Sembla que, quan arriba la maternitat, tot és molt bonic, i resulta que al final les coses van per un altre cantó. Cal desmitificar una mica aquesta relació. M'han dit que els contes són tristos, però penso que tots tenen esperança al final.